

Nr 380.

Av herr Pehrsson i Göteborg, *i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 190, angående godkännande av tullverkets utgiftsstater för budgetåret 1925—1926 m. m.*

Med anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 190 angående tullverkets utgiftsstater, vari pensionsunderlaget för kammarskrivare är beräknat efter 9:de lönegraden, får jag vördsamt anföra.

Genom beslut av 1922 års riksdag äger dock kammarskrivare, som vid 1923 års ingång var uppförd å ordinarie eller extra stat, och som kan anses hava tillhört den för kammarskrivarebefattning avsedda lönegradens högsta löneklass i sex år, att åtnjuta lön i närmast högre löneklass inom närliggande lönegrad, såsom om denna senare löneklass tillhörde den för kammarskrivare bestämda lönegraden.

I den kungl. propositionen föreslås nu en utvidgning av detta beslut. Beslutet i denna fråga innebär således i själva verket, att denna grupp här omförmälda kammarskrivare uppflyttats i 10:e lönegraden för att åtnjuta den avlöning och de övriga förmåner, som tjänsten enligt stat och författningar tillkomma, men naturligtvis att även vara underkastade de för avlöningens åtnjutande stadgade villkor. Så har beslutet emellertid ej tolkats, ty nämnda kammarskrivare hava fått erlægga endast den för 9:e lönegraden fastställda pensionsfondsavgiften. Dessa kammarskrivare äro emellertid uppflyttade i högre löneklass än den som tillhör 9:e lönegraden eller den 10:e lönegraden tillhörande 17:e löneklassen, varav synes böra följa rätt och skyldighet för dem att räkna pensionsunderlag härefter och erlægga den för denna lönegrad utgående pensionsavgiften.

Bestämmelsen om 17:e löneklassen för nu omtalade kammarskrivare torde utgöra en ersättning ej blott för minskade utsikter till befordran utan även för en i de flesta fall jämförelsevis mycket lång extratid, allt under utförandet av ett erkänt ansvarsfullt arbete, men bör i så fall ersättningen vid avskedstagandet ej avknappas, särskilt som åtminstone de, vilka nu eller inom den närmaste framtiden komma att pensioneras, åtnjutit denna förmån under en relativt kort tid.

Då skillnaden i pensionsunderlaget för 10:e och 9:e lönegraderna endast är 204 kronor, och då under innevarande år högst tre kammarskrivare skulle jämlikt 1922 års beslut komma i åtnjutande av den föreslagna förmånen, ett

antal, som visserligen kommer att ökas under de följande åren, men antagligen ej att överstiga ett tiotal och även efter den föreslagna utvidgningen icke torde bliva något avsevärt antal, så synas de ekonomiska konsekvenserna ej böra lägga hinder i vägen för ett bifall till denna framställning, varigenom undanröjdes den oformligheten, att en grupp tjänstemän skulle pensioneras efter en lägre lönegrad än den, efter vilken de senast uppburit sin lön, fränsett att billighetskäl synas starkt tala för detta yrkande.

På grund av vad ovan anförts, får jag vördsamt hemställa,

att riksdagen behagade besluta, att de kammarskrivare i tullverket, som enligt beslut av 1922 års riksdag tilldelats eller i enlighet med Kungl. Maj:ts förslag kunna komma att tilldelas rätt till avlöning i 17:e löneklassen, skola erlægga avgift till pensionsfonden efter den lönegrad deras avlöning utgår och således vid avgång med pension som kammarskrivare erhålla pension enligt samma lönegrads pensionsunderlag.

Tillika anhålles, att, om denna motion vinner riksdagens bifall, dess beslut måtte verka retroaktivt för de kammarskrivare på 1923 års lönestat, som före beslutets ikraftträdande avgått med pension; allt dock med villkor, att dessa kammarskrivare erlægga skillnaden mellan pensionsavgiften i 10:e och 9:e lönegraden under den tid de uppburit avlöning enligt 17:e löneklassen.

Stockholm den 31 mars 1925.

Per Pehrsson.
